

19/8/2011

חמש שנים עברו מאז לכתך ונראה כי מעולם לא עזבת אותנו. חדרת לליבותיהם של רבים, רבים יותר הכירך במותך מאשר הכירך בחיך. ואתה, מה רצית? רצית לתרום את המקסימום בכל מקום בו אתה נמצא, רצית תמיד בטובת הזולת ולא בטובתך האישית, רצית לסייע לכולם, בכל מקום בכל שעה. כל זאת תוך צניעות מדהימה, ענוה גדולה, הדאגה לך עצמך תמיד הייתה ממך והלאה. לא איכפת היה לך מתי אתה יוצא הביתה, איך אתה יוצא הביתה ומתי אתה חוזר. העיקר, שנוסיים את כל המשימות (שאף אחד חוץ ממך לא חלם אפילו לסיים), שנעמוד בכל האתגרים ושלא נפסיק להציב לעצמנו רף גבוה אשר עולה תמיד.

הגעת לגדוד 74 לתפקיד קמב"צ לאחר שנים כמפקד בשיזפון. באת עם מוטיבציה אדירה, רצון להצליח, להוכיח לכולם כי גם החבר'ה הדרומיים האלה, שהגיעו מהשמש בשיזפון יודעים דבר או שניים בענייני צבא.

באופי הנוח שלך, בעבודה הקשה, בצניעות הזו שכל כך אופיינית לך, שסרבת אפילו להתנום למטה על כל הפקודות, ההנחיות הנהלים הגדודיים שהוצאת כי אמרת שזה לא משנה מי כתב אלא משנה מה כתוב, הצלחת לחדור לליבם של כל מפקדי וחיילי הגדוד.

היית הקמב"צ שכל מג"ד היה רוצה, כזה שאפילו טרם היה מ"פ, נשאו אליך המ"פים את עיניהם, בקשו בעצתך, בקרבתך ואפילו לא העזו לצאת נגד דעתך והנחיותיך. היום הקמב"צים בגדודים הם בוגרי תפקיד מ"פ, ואתה, היית צעיר כזה, אך עם דעה נחרצת על כל דבר, חוכמת חיים, מקצועיות ורצון עז לסייע לכל אחד ואחד, והכל, כן הכל, מבלי שידעו, מי המליץ, מי אמר, מי הנחה, הרי זה לא מה שחשוב, מה שחשוב הוא השגת המטרה.

ש"י עגנון בספרו "עיר ומלואה" אמר – "פעם ראשונה אדם לומד ומבין. פעם שנייה לומד ותוהה: משטה הייתי בי שדימיתי מבין הרי אינני מבין ולא כלום. פעם שלישית מבין ואינו מבין. פעם רביעית מבין את שלא הבין ואינו מבין את שהבין. וכן על דרך זו פעם אחר פעם ואם יגיע הרבה וחזר הרבה עד ששוכח כמה פעמים חזר ויש לו סיוע מהשמים. הרי הוא מתחיל להבין, וזאת תחילתה של חוכמה".

זוהי באמת מה שמאפיין אותך, בניה. אותך לא מספקת הפעם הראשונה שבדר"כ מספקת את רובנו, הפעם שבה אנו לומדים ומבינים. אתה הופך, והופך והופך עד שבאמת אתה כנראה מקבל סיוע מהשמים וזוהי באמת תחילתה של חוכמה.

עם האופי החזק הזה, האהבה הגדולה לאנשים, לצבא, לארץ ישראל עזבת את הגדוד והמשכת בדרכך בצבא. גם באקדמיה היית מהמובילים ומפורצי הדרך, בלימודים הצבאיים והאזרחיים, בחברות, בכל דבר בו נגעת, הוכחת כי אתה עשוי מחומר אחר, חומר של מנצחים. כך גם היה בהחלטתך לרוץ מרתון, בשעות הרבות שהיית משקיע כי הרי התחייבת וקודם כל לעצמך.

כמעט בכל מקום אליו אני מגיע בצבא יש משהו ממך. אנשים שמכירים אותך, אם בחיך ואם לאחר מותך, אנשים שמזכירים אותך, שגם שלא הכירוך רוצים להמשיך במורשת ההצטיינות שלך. לקראת הנסיעה לפולין בקורס מ"פים ובקורס מג"דים, בשיזפון, אפילו חיילי חי"ר צעירים אצלי בחטיבת בבנימין מכירים את דמותך ופועלים בהשראתך.

כשאני עומד כאן במקום הזה ומסתכל מעט דרומה אני רואה בעיני רוחי את השכונה החדשה, זו אשר תקרא על שמך, זו אשר הוריק עשו הכל על מנת שתאושר, שתאכלס בתוכה בנוף הנפלא הזה של נחל קנה את הזוגות הצעירים של הישוב, הילדים, ממש כמו שאתה רצת בהרים הללו, בנחל היפה הזה. לשמעון ולחגית אני רוצה לומר כאן שאני גאה בכם על מאמצים הרבים להנחלת המורשת של בניה אצל כל אחד מאיתנו.

לסיום אשתמש שוב בקטע מספרו של עגנון הפעם מספרו "תמול שלשום". עגנון מרבה לתאר את היישוב, ובעיקר את ירושלים ויפו. לקראת סוף הספר הוא מתאר את השקיעה בירושלים:

"פאתי מערב האדימו והחמה נתגלגלה ככדור של אש בתוך שלהבת של אש, בתוך גדודי להבה, בתוך בריכה של דם, בתוך חיצים של זהב, שנקלעים בתוך עננים אפורים בתוך ערפלים וורודים, בתוך לפידים של נוגה, כלפי ההרים הסגוליים, כלפי האדמה הכהה".

תמול שלשום, ספר רביעי, פרק שישי, ה'

התיאור הזה של עגנון את ירושלים מעלה בעיני דווקא את הרגע בו אתה על צוות הטנק שלך לא הצלחתם להיחלץ מהפגיעה הקטלנית. הרגע הזה בו הפכת מהקצין הטוב ביותר שהכרתי, מהאדם הטוב שהיית לזיכרון עברנו, משפחתך, חבריך ואוהביך.

זכור אותך תמיד